

Hola! Què us sembla millor i més encertat: dibuixar o fotografiar? El nostre artista fa servir la seva col·lecció de postals per dibuixar. Si sou de ciutat, aquestes fotos potser us semblaran estranyes. Però no s'hi val a criticar! De gent que critica i es burla dels altres, n'hi ha més que no en cal, tant al camp com a la ciutat.

Fixeu-vos: a quasi totes les fotos, hi surt un cavall. Els cavalls són animals molt intel·ligents. Ah! No us ho creieu? Per què sempre fen les feines mes pesades? Mireu bé aquest cavall.....Perquè el nostre artista el farà servir de protagonista ara mateix: això són els camps...i les muntanyes.... i això... ja ho heu endevinat: és la ciutat...

A poc a poc, el nostre artista va muntant: primer el cap, després el cos, després la cua, una pota, un altra pota, i un altra, fins arribar a quatre... fins a fer un...cavall! Efectivament. Un bon cavall, fort i savi. Amb la seva muntura i el seu ronsal, perquè es de pagès. Amb ell comença i acaba el nostre conte d'avui.

EL DIR DE LA GENT

No fa pas gaire, hi havia un noi i son pare, pagesos tots dos, que volien anar a la ciutat amb el seu cavall, patrip-patrap, patrip-patrap... El fill va dir al seu pare "No sé pas què dirà la gent de ciutat del nostre cavall. He llegit que a les ciutats no se'n veuen gaires, de cavalls..." I el pare va respondre: "No t'hi capfiquis! Saps aquell refrany que diu: *"Terra on vagis, fes el que facin"*? Doncs, segons allò que la gent de ciutat faci o digui, nosaltres farem o direm... No et sembla?"

Així que pare i fill van entrar a la ciutat van veure un magnífic cotxe vermell i descapotable, conduït per un home que reia de valent veient la fila que feien aquell parell de pagesos amb el seu cavall: "Però quin disbarat esteu fent, vosaltres dos! Per què aneu a peu, podent anar a cavall? A la ciutat, tothom va sobre rodes, com jo! Ho, ho, ho..."

"Fill meu – va dir el pare- No sé si aquest senyor té raó o no. Per un si de cas, potser serà millor que fem el que ell ha dit, no et sembla? Au, puja aquí amb mi, i continuem endavant. Arri, cavall!" Patrip-patrap, patrip-patrap...

Quatre passes més enllà, els barra el pas la presidenta de la confraria protectora de les bestioles, amb un gosset en braços, que els renya, tota escandalitzada: "Però què és això! I ara! Pobre cavall! Aquests dos gandulots t'esclafaran amb el seu pes! Baixeu ara mateix si no voleu abusar d'aquesta pobra bèstia!"

"Fill meu – va dir el pare-. No sé si aquesta senyora té raó o no. Per un si de cas, més val que baixi jo, com diu ella, i que tu continuïs a cavall, com havia dit aquell del cotxe." "D'acord, pare! -va dir el fill- . Doncs au, tirem endavant, arri!... Patrip-patrap, patrip-patrap..."

Tres carrers més enllà, passa el director executiu de l'oficina d'injúries i retrets, i es posa a acusar el noi de mala manera: "Ton pare a peu i tu a cavall. Barrut! On s'és vist això? Aprofitat, més que aprofitat! Mal educat!"

Compungit per aquells retrets, el noi es va afanyar a descavalcar tot dient: “Pare, no sé si l’home de la corbata té raó o no. Però, per un si de cas, més val que jo vagi a peu i tu a cavall. A veure si així l’encertem...”. I, amb el pare a dalt i el fill a baix, ells i el cavall van continuar el seu camí: patrip-patrap, patrip-patrap...

Una cantonada més enllà, els assenyala i critica una mestretites figaflor tot dient-los. “El nen és qui ha d’anar a peu, pobret, tan jove i tendre com és? No em sembla gens bé que els dos més forts facin triscar el més feble de la colla, no, no, i no!”

Quan la noia va marxar, els dos pagesos es van desesperar, perquè no hi havia hagut manera de complaure la gent de la ciutat, tant si anaven a peu com a cavall, tant si muntava només el pare com només el fill. I a aquell parell de pagesos ja només els quedava una única manera possible d’arribar a la plaça de la vila si volien complaure els trepitjafarigoles ciutadans. La manera més poca solta del món! Sabeu quina? Serien ells dos els qui durien el seu cavall a coll-i-be!

Apa, upa, uf! Som-hi... Patatrip-patatrap. Ufa ..patatrip-patatrap... Ho-ho-ho, ha-ha,ha. HO-HO-HO, HI-HI-HI, HA-HA-HA! La plaça de la vila era plena de gent que es reia i es mofava d’ells a cor que vols, cor què desitges. “Mireu, mireu -deien- quina ximpleria! Quina manera de fer el pagès! Són més rucs que no pas el ruc que traginen....HA-HA-HA...” I aquí és on el cavall, que fins llavors no havia dit ni ase ni bèstia, es va indignar de debò.

Després de renillar ben fort –HI, HI, HI !!!- va dir: “Jo no soc cap ruc, sinó un cavall amb tots els ets i uts! Així m’han dibuixat. I a vosaltres, com un bloc de genteta grisa, que penseu que qualsevol pagès és un beneit. Tant de bo tots vosaltres i molts dels qui ara estan escoltant aquesta història sabéssiu fer de pagès...!”

Ep! Ep! Ep! –va dir l’artista apartant el cavall de l’escena-. Prou de retreure allò que diuen o fan uns i altres! Estimat cavall de paper, no oblidis que t’he fet a partir de les postals i fotografies que m’han enviat els parents i els amics que tinc arreu del món.

Estimat cavall, estimats nens i nenes que escolteu aquesta història: si no voleu passar vergonyes ni enrabiades, sigueu honestament tal com sou i no critiqueu a ningú. Tant si sou de ciutat com de pagès, sobretot, sobretot, no feu gaire cas de les crítiques de qui de veritat no us coneix . -Això, això!- diuen els pagesos tots contents. I renilla el cavall- HI,HI,HI!

**HOME MOTORITZAT,
JUTGE, SENYORA AMB
GOS, XAFARDERA**

**PARE I FILL
PAGESOS**

CAVALL

GENT QUE TE POR
DEL QUE DIRAN

GENT DE LA CIUTAT

Cercle de l'assetjament. Adaptació d'Olweus

Guió: Teresa Duran

